

איפה אתה, אדי?

אפילו מילה אחת רעה. האבא קצת יותר מכיר את המציאות, את הבעיות עם אנשים, את הקשיים, והוא ניסה להראות לאדי שיש עוד צד לחיים כאן. אדי היה מתעצבן, ולא היה מוכן לדבר איתו.

אמו של אדי לא זכרה בריוק את המישפ"טים שכתב בסוף היומן, השמור כעת במישפ"ת. אדי כתב את מה שהתגבש ועלה לאורך כל השנה האחרונה. הוא הודיע שהוא עומד להתאבד ביערות". הוא ביקש מהמישפ"ת שלא לחפש אחריו. הוא כתב שאינו יכול לס"בול יותר כאב.

קשה היה להיות השבוע בבית מישפ"ת טבק. אורחים נכנסים ויוצאים נשקט, שכנים מציעים עזרה כשמבט של השתתפות בעיני-הם. האח הקטן מבצע שליחויות קטנות. האח אינה וזה מהטלפון. ויותר מכל — המבט המי-

של אדי. מתוך השורות עולה דמות חצויה, רבת-כאבים. האם כמעט שהתמוטטה למיקרא המילים. אדי כתב מתוך כוונה שאחרים יקראו את הדברים. הוא זעם על הוריו שנשארו "ר"טים פרימיטיביים", כדבריו, שלא השכילו להשתלב, שלא עזבו את צור-שלום, שם היה ללעג, שם לא ידע לדבר את שפת הרכילות והתכסיסים.

בתוך היומן מתרקם משהו. בעיית-הזהות הולכת ומחריפה מרף לרף. אדי גינה כל דבר המזכיר לו את המורשת הרוסית שבה גדל.

הילדים

הציקו

הוריו של אדי, יוצאי קייסינג, עלו ארצה ב-1973. אדי היה בן שנה וחצי. ההורים

רה, אמור להתייצב בלישכת-הגיוס. הוא מער לם לא הגיע לשם. אמו חיכתה לו עד הערב. היא ידעה שיאחר, מפני שהיה צריך לקנות גם ספרים בחיפה. גם אחיו חיכה לו.

כשגברו הראגות יצרה האם, דינה טבק, קשר עם חבר של אדי. אותו חבר אמר שיום לפני כן צילצל אדי אליו ובקול מזורז אמר: "צחי, אני יוצא ליערות!"

במישפ"ת הוקם צוות מיוחד לטיפול בנר שא כבר באותו הלילה.

חבריו מספרים על השינוי שעבר עליו כש נתיים האחרונות. איך הפך יותר מופנם, יותר רציני, פחות נותן לאחרים להתקרב אליו, ועם זאת מחפש חברה כדי לדבר על הברידות, הבעיות עם ההורים, הבעיה הגואה של שייכות.

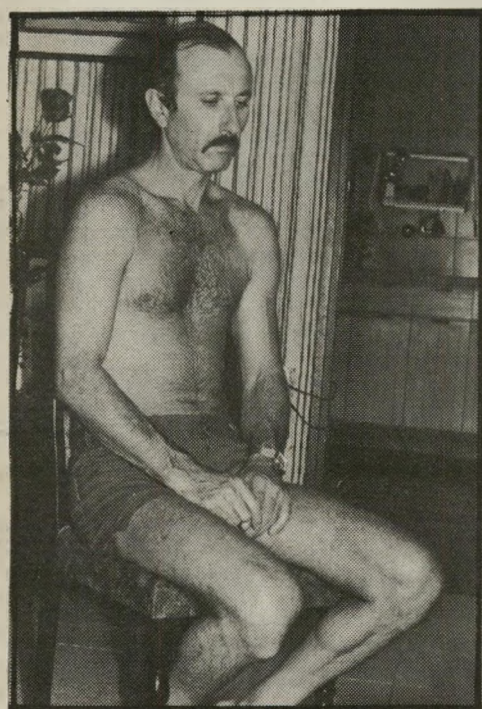
ההורים המומים, אינם מעכלים. האב, יצ-

ה שינאה ניבטה מעיניו, שינאה לשכר נתימגוריו, לשכנים ולכל הדברים שהם מייצגים לגביו. כשפגשתי אותו באוטובוס, לפני שלושה שבועות הוא היה שונה מהדמות השלווה והשלמה שהיכרתי.

במשך שנים למדנו כיחר באותה הכיתה בחטיבת-הביניים. הפגישה אותנו תוכנית-האינטגרציה, עירוב בני-נוער משכונות שר נות.

אדי היה תמיד אהוד על כולם. מסוג האני שים שלעולם אינם מרימים את הקול, לעולם אינם מתקוטטים. רווקא עליו לא ראינו מער לם את רישומי השכונה שממנה בא. רישומים שהיו בולטים, כצורה זו או אחרת, על רכים מחבריו.

שכונת צור-שלום בקריית-ביאליק ליד חיפה הוקמה והתרחבה תוך גלריה-עלייה הגרד

האב יצחק טבק
לקפוץ מהסלע באכזב

אבא יושב קפוא ואינו מגיב. אמא מחכה ליד הטלפון. האם יודיע לה שנומצא חי ושלם — או שמא יודיע לה בשורת איוב

רון בר

האם דינה טבק
להיעלם בחוף אילת

יוסר, הקפוא, על פני האב. דינה טבק יושבת בצד הספה, מכווצת מק שיבה לחברייה-לעבודה. המרגיעים אותה, מנ"טים להרחיק ממנה את המחשבה ההיא המציקה כל-יכך. "אני רק מקווה שהוא לא עשה לעצמו שום דבר. רק שיצילצל, שיוודע שהוא חי, שייצא לרגע מהמיסתור שלו, ואנחנו נש"תדל לתקן את כל מה שנחרס. נשתדל לעבור מכאן, ננסה לסגל את עצמנו. רק שיצילצל." אבל לצערי אני מכירה את הבן שלי. לא די יש גאוה. יש לו כבוד. הוא לא יחזור הב"תה מהר כל-יכך. הוא יכול לעשות הרבה ד"רים טיפשיים בגלל הכבוד שלו." היא פרצה בככי.

יערות ובתי-קברות

ב חודש יוני ביקרה מישפ"ת-טבק באילת. אדי התאהב בעיר. במישפ"ת אילת הופעלה מתכונת קבועה למיקרים כאלה. חלק עצום מכלל הבורחים (ובמישפ"ת משוכנעים שאדי טבק אכן ברח) מגיע לאילת. לפי הפסיכולוגים, מסמל דרוס-

המשיכו לדבר רוסית בבית, ואף חיברו עצמם לאנטנת-צ'לחת וקלטו את שידורי מוסקווה. דינה טבק: "אנחנו לא יכולנו להינתק מה"ידות שלנו, מהמנטליות שלנו. כמה שניסינו להבין אותו, פשוט לא הצלחנו להיות צברים. הוא נעשה ממש עצבני בקשר לזה. הפטיק לדבר רוסית בכלל, ורדש לדבר עברית. הוא איים עלינו שלא ייצא איתנו לרחוב, אם נרבר רוסית, ומאוד התבייש שאחרים שמעו את המיבטא שלי."

"ילדים זה דבר מאוד אכזרי, ותמיד הציקו לו בקשר למוצא שלו. לתווי הפנים הרוסיים שלו."

ביומן הוא אומר שהוא לא יכול לסבול שקיבל מאביו את האזוניים שלו. לא היו לו כמעט חברים נכסביה הקרובה אליו.

"אדי מאוהב בארץ הזאת, ושונא כל דבר מחוץ לה. הוא היה קורא כל הזמן ספרים, שזה טוב מאוד, אבל רק ספרי יאוגורפיה והיס"טוריה של ארץ-ישראל. את אפ"ס כרשא הוא יודע ממש בעליפה, היה ממש כפייתי ללמוד את המפות, את פני השטח, לצאת לטיולים. חלק גדול מהוויכוחים עם אבא שלו היו על נושא הארץ. אדי לא היה מוכן לשמוע

חק, מאוכן לחלוטין. במשך שעות הוא יושב קפוא, בתנוחה אחת ולא מוציא מילה מפיו. כל השאלות המופנות אליו ישירות נענו על-ידי האם. היא מדברת כל העת, משחורת רג"עים, סיפורים, אפשרויות, מורצת בככי מורי פעם. הטלפון קרוב אליה, ועיגולים של חוסר-שינה מעטרים את עיניה.

"לא הרגשנו שום דבר. פשוט כלום. אדי הוא בן-אדם שמה מאוד, רציני מאוד, ישר, אף פעם לא חשבתי שהוא יכול לעשות לנו דבר נורא כזה."

"הוא היה מאוד קרוב אלי. היינו חברים טובים. אבל בכל זאת לא ראיתי אף פעם שיש לו בעיות רציניות כל-יכך. היו בעיות ביחסים שלו עם האבא. היו להם המון ויכוחים, המון מריבות. אבל תמיד חשבתי שאלה חילוקי-דיעות כמו בכל בית נורמלי."

ביום הרביעי ערכה המישפ"ת חיפוש יס"די בחדרו של אדי. כבר קודם לכן בדקה אמו את ארון-הבגדים וגילתה שלקח רק תיק קטן, שתי חולצות ומכנסים. מסנף-הבנק הסמוך דיווחו שמשך את כל חסכונותיו — 250 ש"ח.

המישפ"ת מצאה באחת המגירות את היומן

לים ממארוקו ומברית-המועצות. הונחה של הרשויות, יחד עם בעיות היקלטות, יצרו בה איזורי מצוקה ופשע.

בריוק לשם היו מועדות פניו של אדי כש פגשתי אותו. הוא חזר מעבודה שקיבל בחי"פה, בניקיון, כדי לחסוך קצת כסף בחופש הגדול. הוא נראה מרוכז ונועם. כועס על כל מי שאפשר, על השכונה שאותה הגדיר כ-"אר"ץ של פושעים", ועל ההורים, שלא השכילו לצאת משם בזמן.

האב היה מושא טרונותיו: "הוא טיפש שהלך לעבוד בתור שכיר. אילו היה נעשה עצמאי, היה לנו עכשיו כסף."

המצב הכלכלי של מישפ"ת-טבק אינו מהמשופרים. בדיעבד הגדירו אנשי-מיקצוע את ההשפכות הזאת באזוניי כצורך רחוק לפרוק כאב לפני כל מי שמוכן לשמוע, גם אם זה חבר רחוק.

ערב הגיוס

ב יום השני בשבוע שעבר היה אדי טבק, תלמיד כיתה י"ב במגמת מיתשוב ובק-